

EIGENWIJZE VOETEN

Ander werk van Irène Storm bij Clavis

Over de grens (10+)

Irène Storm
met illustraties van Sanne Verstraelen

EIGENWIJZE VOETEN

Clavis

Voor mijn broer Mathijs, die zei: 'Je moet er zelf in geloven, maar ik doe dat alvast.'

ONZICHTBARE MIEREN

Eigenlijk denkt Mellie nooit na over haar voeten. Ze zijn er gewoon. Ze doen gewoon wat zij wil. Maar dat verandert op een dinsdagmiddag in oktober. Die dag zijn haar voeten voor het eerst eigenwijs.

Mellie zit aan de keukentafel te tekenen. Een vliegende eekhoorn voor aan haar Brilljante Beestenmuur. Het lijfje is wel lastig! Ze tikt met het potlood op tafel. De eekhoorn lijkt nu op een stoep-tegel met een kop en een pluimstaart.

‘Stop alsjeblieft met dat getik.’ Mama laat een aardappel in de pan vallen en kijkt vermoeid om. ‘Dat kan ik echt even niet hebben vandaag.’

Vlug houdt Mellie haar potlood stil. Sinds mama zwanger is, kan ze Mellie heel vaak ‘even niet hebben’. Stilletjes gaat ze verder met haar tekening. Haar voet kriebelt, maar ze heeft geen tijd om te krabben. Eerst de eekhoorn afmaken.

Haar andere voet kriebelt nu ook. Mellie wrijft haar voeten tegen elkaar, het leer van de pantoffels piept als een cavia. Maar de kriebels blijven.

Ze rukt de pantoffels van haar voeten en kiepert ze om. Niks. Ze trekt haar sokken uit en zoekt tussen haar tenen. Weer niks. En toch kriebelen haar voeten alsof ze in een mierennest staat!

Mellie herinnert zich wat mama altijd zegt: *Niet meer aan*

Irène Storm

Eigenwijze voeten

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Sanne Verstraelen

Trefw.: jezelf zijn, fantasie, dieren, babyzusje

NUR 282-283

ISBN 978 90 4363 7

D/2022/4124/080

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.irenestorm.nl

www.sanneverstraelen.com

denken, dan gaat het wel weer over. Dus schuift ze haar stoel aan tafel en kleurt de eekhoorn in. ‘Er is niks, er is niks, er is niks,’ mompelt ze.

‘Hmm, wat?’ vraagt mama zonder om te kijken.

‘Niks, mama, er is niks,’ herhaalt Mellie. Ze begint het bijna te geloven. Haar potlood duwt een dikke wolk in het papier. En nog een wolk, en nog een wolk. Want als je kronkels tekent, let je niet op kriebels.

Maar de kriebels worden erger. Onzichtbare mieren kruipen over haar kuit. Ze krabt. Ze prikt met haar potlood in haar vel. Ze schuurt ermee tussen haar tenen. ‘Ga weg,’ sist ze naar de mieren. ‘Ga weg!’ Wild schudt ze de jeuk uit haar voeten. Haar stoel schudt mee.

Mama haalt diep adem en draait zich om. ‘Wat ben jij allemaal aan het doen?’

Gauw trekt Mellie haar voeten onder de stoel. ‘Gewoon, een beetje jeuk.’

Mama knikt en draait zich weer naar het aanrecht. ‘Maak je je haren nog even netjes?’ vraagt ze over haar schouder.

Geschrokken voelt Mellie aan de knot op haar hoofd. Daar steken een paar plukjes uit. Ze frummelt aan het elastiek om haar haren los te maken.

Maar dan gebeurt het.

Onder de tafel komt de voorkant van haar voet omhoog. Helemaal vanzelf. Zachtjes ploft haar voet weer op de grond. Haar andere voet doet hetzelfde. Links, plof. Rechts, plof. Mellie krijgt het warm. Wat gebeurt er toch? Ze probeert haar voeten stil te houden, maar dat lukt niet. Ze roffelen nu op de vloer: links, rechts, links, rechts, links, rechts, links!

‘Wat nú weer?’ kreunt mama.

Maar Mellie kan niet antwoorden. Haar voeten duwen de stoel weg van de tafel. Mellie voelt een pijnscheut in haar teen en springt overeind. Langzaam draait haar rechtervoet opzij. Daarna haar linkervoet. Dan stuift ze als een wervelwind de keuken uit. Potloden kletteren op de grond. Mama kijkt met open mond toe hoe Mellie door de keukendeur verdwijnt.

Haar voeten hebben haast! Ze rennen door de woonkamer, de gang in, de trap op. Mellie kan nog net de deurklink pakken. Met een sprongetje belandt ze op haar bed.

Even hoort ze alleen het bonzen van haar hart. Tintels dansen door haar benen. Niet aan denken, denkt ze. Niet aan denken!

‘Gaat het wel, meis?’ roept mama vanuit de gang.

Nee, wil Mellie roepen. Maar er komt geen geluid uit haar keel. Een felle steek schiet door haar hiel. Mellie knijpt haar ogen dicht.

Als ze haar ogen weer opent, ziet ze niet haar raam of haar kast of haar Briljante Beestenmuur. Ze ligt midden in een knal-groen bos.

EEN BOOMBLAD MET OGEN

Mellies mond valt open. Ze heeft nog nooit zo veel groen gezien! Overal waar ze kijkt, zijn felgroene bomen en struiken. Is dit een droom?

Onzeker voelt ze aan haar jurk, haar legging, haar sandalen. Zojuist had ze nog een broek met een blouse aan. Een minuut geleden zat ze nog op haar bed! Toen was het herfst, geen zomer. Dus dit moet wel een droom zijn. Maar waarom voelt het dan zo echt?

In de lucht fladdert een vlinder, zo groot als haar hand. Mellie gaat voorzichtig staan, maar de vlinder verdwijnt de struiken in. Opeens stapt haar voet naar voren.

‘O nee,’ fluistert Mellie. Haar andere voet stapt bij. ‘O nee, niet weer!’

Aarzelend lopen haar voeten over het gras, als bij een kind dat zijn eerste stapjes zet. Mellie grijpt haar bovenbenen stevig vast en duwt ze naar achteren. Maar haar voeten zijn sterker. Ze wandelen naar de bomen en Mellie kan er niets aan doen.

Met haar arm beschermt ze haar hoofd tegen de takken en bladeren. Vlak voor een dikke boomstam blijven haar voeten eindelijk staan. Er klinkt geritsel in de boom. Met trillende vingers duwt ze een paar bladeren opzij en speurt de takken af. Niets. Mellie haalt diep adem.

Dan ziet ze iets bewegen. Een blaadje dat wiegt in de wind. Maar er is geen wind ... En het blaadje kijkt haar aan!

‘O!’ roept Mellie uit. ‘Een kameleon!’

Het dier draait zijn kop weg en klimt traag bij haar vandaan.

‘Ik doe je niks, hoor,’ fluistert Mellie.

‘Dat kans jij wel zegen, maar dat is heus niets dezelfde als doens!’ antwoordt de kameleon opgewekt.

Van schrik laat ze de tak los en deinst achteruit. Met een plof en een piep valt de kameleon in het gras. Mellie slaat beschaamd haar hand voor haar mond.

‘Dat bedoelts mij dus!’ De kameleon klinkt niet boos, zelfs niet een beetje. Hij praat alsof niets in de wereld hem ongelukkig kan maken.

Mellie gaat op haar knieën naast hem zitten. Hij is nu groenblauw gestreept met een rode kam bovenop. Als een boomblad dat carnaval viert.

‘Sorry, sorry, sorry!’ stottert ze. ‘Ik was ... ik bedoel, ik ben ... jij kunt ...’

De kameleon houdt zijn kopje schuin. ‘Bens jij ook uit een boomses gevallen?’ vraagt hij vriendelijk.

‘Nee, maar ik ben het niet gewend dat dieren terugpraten.’

‘Ja, jaas, okees!’ zegt de kameleon. ‘Dan gaats mij weer!’

Prompt beginnen Mellies voeten vreselijk te prikken. ‘Wacht!’ roept ze.

De kameleon blijft staan met één poot nog in de lucht. Zijn linkeroog draait naar achteren.

‘Ik kan het niet uitleggen,’ zegt Mellie weifelend, ‘maar ik heb het gevoel dat er iets is met jou. En mij. Met jou en mij.’

‘Okees!’ antwoordt hij.

Mellie kijkt naar haar voeten. Die kriebelen, maar ze bewegen niet. 'Uhm ... we moeten even wachten, denk ik,' zegt ze tegen de kameleon.

'Okees!' antwoordt hij weer. Zijn ogen draaien elk een andere kant op. Het zijn grote, geschubde bollen met een kijkgaatje erin. En elke schub heeft net een andere kleur!

'Misschiens wils jij stoppens met starens?' vraagt de kameleon opgewekt. 'Jij zenuwts mij!'

'O! Ja, natuurlijk!' Mellie knippert met haar wimpers. Ze gaat op haar billen zitten en wrijft over haar kriebelende voeten.

De kameleon kruipt traag dichterbij. Zijn tenen zitten zo dicht bij elkaar dat het lijkt alsof hij wanten draagt. Ze zijn helemaal om een boomwortel gevouwen. 'Bens jij misschien een hulpster?'

'Een hulpster?'

Hij knikt enthousiast. 'Mij heefts ergenses lastigs van.'

'Last? Waarvan dan?'

'Geen idee! Maar mij heefts er heus heelseveel lastigs van.'

'Hoe bedoel je?'

'Mij bedoelens, mij heefts ergenses lastigs van. Al sinds heel-seveel lang!' De kameleon klinkt nog steeds dolgelukkig. Maar het praten kost hem moeite. Hij ademt zwaar en neemt veel pauzes. 'Weets jij misschien waar mij lastigs van heefts?'

'Nee, sorry, maar ... ik wil je wel helpen.'

'Heus?' De kameleon strekt zich omhoog op zijn pootjes. 'Wils jij misschien de hulpster zijns?'

'Ja hoor!' Mellie krabt aan haar hiel. 'Misschien is dat wel wat mijn voeten willen. Ik weet alleen niet wat ik moet doen!' Aarzelend kijkt Mellie om zich heen. Ze glimlacht. 'Als dit een sprookje was, kwam er nu een wijze uil aanvliegen.'

Meteen beginnen haar voeten onrustig op de grond te trap-pelen.

'O!' roept ze uit. 'Ze willen weer lopen! Ga je mee?'

'Waarheenses?'

Mellie lacht. 'Ik hoop naar een wijze uil!'

De kameleon kleurt donkerpaars. 'Heus niets!' Schichtig kijkt hij naar de lucht en fluistert vrolijk: 'Uilenses eetsen kleine bees-tenses zoals mij!'

Prikkels golven van Mellies tenen naar haar hielen. Haar voeten schuifelen naar de kameleon toe. Ze weet het zeker: hij moet mee.

'Dit is een *wijze* uil,' zegt ze. 'Die doet dat niet. Maar je mag je onder mijn haren verstoppem.' Ze bevrijdt haar krullen uit de strakke knot. Haar huid gloeit tevreden.

'Nee, nees. Wijzense uilenses doens dat niets,' herhaalt de kameleon dapper. Traag klimt hij op haar uitgestoken hand. Zijn voetjes voelen ruw aan. Ze zet de kameleon voorzichtig op haar schouder, precies onder haar bruine krullen. Zijn tenen klemmen zich om haar sleutelbeen. Hij zit nog maar net als Mellies voeten weer gaan lopen.

